

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. U.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2019, č. j. 5 A 213/2016 – 43, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 3. 11. 2016, č. j. MV-80747-5/SO-2016, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 2. 2016, č. j. OAM-19910-33/TP-2014, kterým byla dle § 87k odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 11. 12. 2019, č. j. 5 A 213/2016 – 43, zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že by vycestování mělo výrazně negativní dopad na jeho soukromý a rodinný život, neboť v zemi původu panuje tragická situace ohledně možností výdělků. Dále stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k institutu odkladného účinku kasační stížnosti, konkrétně na rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti uvedla, že se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že by následky rozhodnutí žalované znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, neboť samotným nevydáním povolení o trvalém pobytu nemůže stěžovateli vzniknout žádná újma. Ta by stěžovateli mohla vzniknout až vydáním rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o němž je však rozhodováno v samostatném správním řízení. Stěžovatel je navíc v řízení řádně zastoupen advokátem, ochrana jeho práv je tedy

dostatečně zajištěna. Tvrzení stěžovatele, podle něhož v zemi původu panuje tragická situace ohledně možností výdělků, je nekonkrétní a nepodložené. Závěrem žalovaná odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, podle něhož „[d]o soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země“.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[8] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepřiznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy žalobou napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozhodnutí pro stěžovatele samy o sobě nemohou znamenat újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

[11] Judikatura, na kterou stěžovatel ve svém návrhu odkazuje, proto není v předmětném případě přílehavá. Usneseními Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, byly přiznány odkladné účinky kasačním stížnostem žalobců ve věcech správního vyhoštění, usnesením ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, byl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti ve věci zrušení pobytového oprávnění stěžovatele. Ve všech uvedených případech napadená rozhodnutí působila

zánik již existujících pobytových oprávnění stěžovatelů. Přiznání odkladného účinku kasačních stížností v uvedených věcech tak vedlo k zachování příslušného pobytového oprávnění stěžovatelů. To však není případ nyní napadeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení pobytového oprávnění. Stěžovatel neměl a ani po provedeném správním řízení a řízení před městským soudem tedy nemá oprávnění k pobytu na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani vůči rozhodnutí žalované, by přitom na uvedeném ničeho nezměnilo. V nyní projednávané věci byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatele o trvalý pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatele by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které by mělo za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní moc žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovení oprávnění stěžovatele k pobytu na území České republiky.

[12] Nejvyšší správní soud tedy po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku městského soudu, případně žalobou napadeného rozhodnutí žalované, pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech. Není proto splněna hned první zákonná podmínka pro přiznání odkladného účinku, druhou podmínkou spočívající v tom, že přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se tedy již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

[13] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. ledna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu